

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/11/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212204015
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212204015.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľky: Q.. A. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. T.. Č.. XXX/X, Č., proti odporcovi: ČESMAD Slovakia, IČO: 30 779 553, Levická ul. č. 1, Bratislava, zastúpený advokátom: Mgr. Juraj Kindl, Nám. Slobody č. 10, Bratislava, o určenie neplatnosti výpovede a o určenie, že pracovný pomer trvá, na odvolanie odporcu proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28. februára 2013, č. k. 19Cpr/2/2012 - 311, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie odporcu proti výroku čiastočného rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh v časti určenia neplatnosti výpovede danej navrhovateľke listom odporcu zo dňa 09. 12. 2011 o d m i e t a a vo zvyšku čiastočný rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým čiastočným rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky v časti, ktorou sa domáhala určenia, že výpoveď, ktorá jej bola daná listom zo dňa 9. decembra 2011 je neplatná a zároveň určil, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu od 01. 01. 2012 trvá aj naďalej. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 42 ods. 1 veta prvá, § 59 ods. 1 písm. b), § 61 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, § 48 ods. 2, § 59 ods. 2, § 71 ods. 2, § 9 ods. 3 Zákonníka práce a vecne nedôvodnosťou návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, keď mal vykonaným dokazovaním preukázaný vznik pracovného pomeru navrhovateľky u odporcu, na základe pracovnej zmluvy zo dňa 24. 02. 2010 v znení Dodatku číslo 1 zo dňa 10. 12. 2010 na dobu určitú od 01. 03. 2010 do 31. 12. 2011 s tým, že odporca listom zo dňa 09. 12. 2011 dal navrhovateľke iba na vedomie, že jej pracovný pomer končí tak, ako bolo dohodnuté v pracovnej zmluve a v Dodatku k nej, pričom zo strany odporcu nešlo o pokus doručiť navrhovateľke výpoveď z pracovného pomeru, keďže vedela, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú, bola osobne prítomná na porade, na ktorej sa rozhodovalo o tom, s kým bude pracovný pomer predĺžený a zároveň vedela, že odporca nemal záujem jej pracovnú zmluvu predĺžiť a preto predmetný list neposúdil ako právny úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou. Rozhodnutie v časti výroku, ktorým určil, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu od 01. 01. 2012 trvá aj naďalej odôvodnil vecne tým, že odporca napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že pracovný pomer navrhovateľky je uzavretý iba do 31. 12. 2011, navrhovateľku zaradil do nočnej zmeny, ktorá začala 31. 12. 2011 o 19: 00 hod. a skončila dňa 01. 01. 2012 o 7: 00 hod. ráno s tým, že navrhovateľka na zmenu riadne nastúpila a odpracovala ju, z dôvodu ktorého sa jej pracovný pomer zmenil od 01. 01. 2012 na pracovný pomer dohodnutý na neurčitý čas. K námietke odporcu, že navrhovateľka v tejto zmene nič nerobila, porovnaním výkazov jej spolupracovníkov Q. Z. a Q. D. dospel k záveru, že ani oni po polnoci pre zamestnávateľa nevykonávali žiadne práce, iba čakali nakoniec zmeny, keďže ani jeden z nich od polnoci do ukončenia zmeny ráno 01. 01. 2012 nevybavil ani jedného zákazníka s tým, že zo strany odporcu nezistil akúkoľvek činnosť, ktorou by sa snažil vytvoriť navrhovateľke podmienky na to, aby svoj pracovný pomer ukončila do polnoci dňa 31. 12. 2011. Poukázal na skutočnosť, že z článku 4 Dohody o hmotnej zodpovednosti, ktorú odporca s navrhovateľkou uzavrel vyplýva, že v deň ukončenia pracovného pomeru navrhovateľky mala byť vykonaná aj inventarizácia hodnôt zverených jej

na vyúčtovanie, avšak namiesto inventarizácie a vybavenia výstupných formalít v súvislosti s ukončením pracovného pomeru, ju určil do nočnej zmeny a nakoľko išlo o zmenu na prelome kalendárneho roka 2011 a 2012, mal odporca prijať účinné opatrenia a zabezpečiť prostredníctvom vedúceho zmeny ním riadenú zmenu tak, aby navrhovateľka svoj pracovný pomer riadne ukončila pred polnocou 31. 12. 2011. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že nakoľko navrhovateľka po polnoci 01. 01. 2012 vykonávala so súhlasom zamestnávateľa a na pokyny svojho vedúceho Q. Z. práce vyplývajúce jej z jej pracovného zaradenia, jej pracovný pomer preto trval od 01. 01. 2012, avšak už ako pracovný pomer uzavretý na dobu neurčitú s tým, že nezaradovanie do pracovných zmien po 01. 01. 2012 nemohla navrhovateľka žiadnym spôsobom ovplyvniť. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ustanovením § 142 ods. 2 O. s. p. a vecne neúspechom navrhovateľky v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a neúspechom odporcu v časti určenia trvania pracovného pomeru po 01. 01. 2012, z dôvodu ktorého žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie o povinnosti odporcu zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok za návrh v sume 99,50 eur odôvodnil právne ustanovením § 2 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 71/1992 Zb. a vecne tým, že navrhovateľka bola v konaní od platenia súdnych poplatkov oslobodená.

Proti tomuto čiastočnému rozsudku podal odporca v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), ako i z dôvodu, že súd prvého stupňa nezohľadnil a nevyhodnotil všetky dôkazy správne a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že svoj úmysel ukončiť pracovný vzťah s navrhovateľkou v súlade s uzavretou pracovnou zmluvou jej dal najavo vážne, určite a zrozumiteľne listom zo dňa 09. 12. 2011 s tým, že nikdy neskôr neurobil úkon on ani jeho zamestnanci, ktorý by sa dal vykladať ako jeho vôľa pokračovať v pracovnom vzťahu s navrhovateľkou. Poukázal na článok 2 Základných zásad pracovného práva definované v úvodnej časti Zákonníka práce, z ktorých vyplýva slobodná voľba na strane zamestnávateľa a zamestnanca vstúpiť do pracovného vzťahu, ktorá síce nie je absolútna a je obmedzená viacerými ustanoveniami, avšak § 71 ods. 2 chráni postavenie zamestnanca s tým, že aby nastala dispozícia tejto právnej normy musí byť naplnená hypotéza, ktorá predpokladá samotný výkon práce a vedomie zamestnávateľa, avšak v danom prípade navrhovateľka nevykonávala po skončení riadnej pracovnej zmeny (po 24 hodine) žiadne práce a na vykonávanie práce nedostala pokyn zamestnávateľa, pričom samotná skutočnosť, že odporkyňa zostala (odporca mal pravdepodobne na mysli navrhovateľku) po skončení zmeny na pracovisku nie je možné vykladať ako výkon práce s vedomím zamestnávateľa. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka v spornej dobe (01. 01. 2012 od 00:00 do 7:00 hod.) nevykonávala prácu v čase určenom zamestnávateľom ani podľa jeho pokynu a vytkol súdu prvého stupňa, že si osvojil iba účelové a meniace sa tvrdenia navrhovateľky, keďže raz uviedla, že jej mal vedúci Q. Z. povedať, že má čakať po polnoci, kým nespraví uzávierku, potom jej mal zase dávať pracovné úlohy a podobne, snažila sa vymýšľať si práce ako upratovacie práce, napriek tomu, že v konaní vyšlo najavo, že upratovacie práce zabezpečuje tretia firma a navrhovateľka pracovala na pozícii referent, pričom nebola ani schopná povedať aké úlohy podľa pracovnej zmluvy vykonávala. Namietol, že navrhovateľka pri výsluchu nebola schopná povedať, aké úlohy podľa pracovnej zmluvy vykonávala a vytkol súdu prvého stupňa, že do jej výsluchu neprímerane zasahoval a jej výpoveď vyhodnotil v kontexte ostatných dôkazov nesprávne. Odporca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že pracovný čas navrhovateľky bol určený na 31. 12. 2013 do 24:00 hod., pričom jej povinnosťou pred skončením pracovnej zmeny bolo vyúčtovať zverenú hodnotu (hotovosť, ktorú prijala v mene zamestnávateľa a vygenerovať z PC zoznam úkonov za zmenu, keď do polnoci v ten deň urobila iba 2), pričom túto si povinnosť nesplnila napriek tomu, že mala na to dostatok času, počas celého dňa vybavila dvoch zákazníkov, pričom uzávierka cez počítačový systém trvá iba pár sekúnd a na jej vykonanie bola opakovane upozornená s tým, že navrhovateľka uvedené úmyselne nestihla. Poukázal na skutočnosť, že povinnosťou odporkyne (odporca mal zrejme na mysli navrhovateľku) bolo po skončení odstavky najmä vo vlastnom záujme urobiť uzávierku, nakoľko mala podpísanú dohodu o hmotnej zodpovednosti a zodpovedala zamestnávateľovi za prijatú pohotovosť a nesúhlasil s vyhodnotením vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, ktorý sa nevysporiadal s výpoveďou svedka Q. Z., ktorý potvrdil, že všetci zamestnanci o plánovanej odstavke systému vedeli a že k nej dôjde až 23:45 hod., keďže bola ohlásená o 23:30 hod., zároveň potvrdil, že uzávierka trvá 2 až 5 minút z čoho vyplýva, že by ju navrhovateľka stihla, aj keď by ju začala robiť o 23:30 hod. s tým, že povinnosťou navrhovateľky bolo pracovať do 24:00 hod. Poukázal na výpoveď svedkyne S. Z., ktorá potvrdila, že všetci zamestnanci o

plánovanej odstavke vedeli a nemala vedomosť o tom, že niektorý zamestnanec plánovanú uzávierku nestihol vykonať a zároveň na výpoveď navrhovateľky, z ktorej vyplýva, že o povinnosti vykonať uzávierku, ako i o odstavke systému vedomosť mala, avšak ju nevykonala tvrdiac, že nestihla, keďže mala inú prácu. Za absurdnú označil argumentáciu navrhovateľky, s ktorou sa súd prvého stupňa stotožnil, že bola z objektu vykázaná bezpečnostnou službou, nakoľko, ak by bola vykázaná, došlo by k zmareniu vyúčtovania hotovosti a k nesplneniu si jej povinnosti riadne vyúčtovať. Poukázal na skutočnosť, že po polnoci, dňa 01. 01. 2012 jej žiadne pracovné úlohy nedával, nakoľko vedúci zmeny iba od nej požadoval vydanie prevzatej hotovosti, ktorú odovzdať bez uzávierky nemohla, čo však za pridelenie pracovnej úlohy považovať nie je možné a namietol, že navrhovateľka úmyselne alebo minimálne z hrubej nedbanlivosti uzávierku včas neurobila, napriek tomu, že vedela, že počas plánovanej odstavky ju urobiť možné nebude a svojvoľne zostala na pracovisku do rána z čoho vyplýva, že sa domáha práv v súvislosti s porušením vlastnej pracovnej disciplíny, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že nemal vôľu, aby pracovný pomer s navrhovateľkou pokračoval, o čom mala vedomosť a zároveň namietol záver prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že jej nevytvoril podmienky na riadne ukončenie pracovnej zmeny, resp. pracovného vzťahu, nakoľko nie je zrejmé, na základe akých skutočností, resp. vykonaných dôkazov k tomuto skutkovému záveru dospel, keď naopak podmienky na ukončenie poslednej zmeny a tým aj ukončenie pracovného pomeru jej vytvoril. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľke nič nebránilo riadne splniť pokyn zamestnávateľa a vykonať uzávierku najneskôr do 23:30 hod., nakoľko všetkým zamestnancom, vrátane navrhovateľky bolo oznámené, že plánovaná odstavka bude od 23:30 hod., pričom systém mal v tomto rezervu 15 minút, t. j. k odstavke systému došlo až okolo 23:45 hod s tým, že všetci zamestnanci uzávierku stihli urobiť včas, t. j. cca o 23:13 hod.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti. Uviedla, že vedúca strediska W. potvrdila výkon jej nočných zmien na december 2011 v dňoch 30. a 31. 12. 2011 - správou a zároveň na mesiac január 2012 bol na nástenke vyvesený nový rozpis, v ktorom opätovne figurovala. Za účelové a absurdné považovala tvrdenie odporcu, že na pracovisku spala, nakoľko aj z výpovede svedka Q. Z. vyplýva, že ju s výnimkou polnoci celých 12 hodín nevidel, takže nevedel, čo robila, čo je však počas zmeny bežné. Poukázala na skutočnosť, že počas celej dvanásťhodinovej nočnej zmeny pracovala sama v kancelárii, nakoľko napriek tomu, že elektronický systém nefungoval, priestory navštevovali vodiči vozidiel nad 3, 5 t, ktorí parkovali na parkovisku, ako i vodiči, ktorí majú výnimku a mohli jazdiť aj počas sviatkov, bolo im poskytnuté iba ústne poradenstvo a informácia o tom, že elektronický systém nefunguje. Uviedla, že svoje povinnosti si nesplnil vedúci zmeny Q. Z. podľa § 47 ods. b) Zákonníka práce (navrhovateľka opomenula uviesť odsek ňou uvedeného zákonného ustanovenia), keď neinformoval o danej situácii svoju nadriadenú dňa 31. 12. 2011, ako ani vedúca strediska S. Z., ktorá o situácii neupovedomila svojho nadriadeného, pričom zamestnávateľ voči týmto zamestnancom žiadne postihy nevyvodil. Uviedla, že svoju prácu vykonávala aj po polnoci 31. 12. 2011 a 01. 01. 2012, o čom svedčí výkaz za zmenu dňa 01. 01. 2012 o 6:15 hod. ráno, dodržiavala pracovnú disciplínu a napriek tomu si jej zamestnávateľ nesplnil svoju povinnosť vytvoriť podmienky potrebné na plnenie pracovných úloh, čím jej znemožnil vykonať pridelenú prácu od polnoci do rána 2012 tým, že vypol elektronický systém. Poukázala na skutočnosť, že o probléme s uzávierkou osobne informovala vedúceho zmeny s tým, že sa riadila jeho pokynmi, keďže uzávierka sa nemohla spraviť skôr, nakoľko elektronický systém bol nefunkčný, pričom Q. Z. ako vedúci zmeny mal možnosť požiadať centrálu SKYTOLLU Bratislava o pridelenie nového prístupového hesla na dokončenie uzávierky a mohol ju poslať domov. Nesúhlasila s tvrdením odporcu, že počas pojednávania menila svoju výpoveď, nakoľko netvrdila, že upratovala ostatné priestory, ale iba kanceláriu, v ktorej pracovala s tým, že za účelovú považovala aj výpoveď S. Z., respektíve jej nespôsobilosť vykonávať funkciu vedúcej strediska, keď si ako vedúca a svedok nepamätala, koľkí pracovníci boli pridelení na problematické dni 30. a 31. 12. 2011.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, nakoľko dospel k záveru, že napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvého stupňa je vecne neprávny, keď súd prvého stupňa neposúdil vec správne po právnej stránke, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Predovšetkým súd prvého stupňa pochybil v samotnom označení rozsudku, ktorý nazval čiastočným. Odvolací súd dáva súdu prvého stupňa do pozornosti výklad ust. § 152 ods. 2 veta druhá O. s. p., z ktorého vyplýva, že čiastočným rozsudkom sa rozhoduje o časti predmetu konania, t. j. o niektorom z

viacerých samostatných nárokov uplatňovaných tým istým návrhom (objektívna kumulácia) alebo o časti tohto nároku. V prípade, ak súd uzná za účelné rozhodnúť o predmete konania čiastočným rozsudkom, musí tak urobiť spôsobom, ktorý je zrejmy i pre účastníkov konania, t. j. súd je povinný okrem označenia rozsudku (čiastočný) uviesť v jeho enunciate, že rozhodnutie o ďalšom nároku a o nákladoch konania bude predmetom konečného rozhodnutia súdu a v konečnom rozsudku sa súd v odôvodnení musí vyjadriť, že o časti predmetu konania bolo už čiastočne rozhodnuté práve čiastočným rozsudkom. Z uvedeného vyplýva, že pri splnení podmienky účelnosti má súd možnosť rozhodnúť najprv o právnom základe predmetu konania - o určení neplatnosti výpovede a až po právoplatnosti daného rozhodnutia môže súd rozhodnúť konečným rozsudkom o výške uplatneného nároku.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa návrhom zo dňa 28. 02. 2012 domáhala určenia, že výpoveď, ktorá jej bola daná odporcom listom zo dňa 09. 12. 2011 je neplatná z dôvodu, že napriek oznámeniu o skončení pracovného pomeru dňom 31. 12. 2011 jej bolo prikázané pod nátlakom absencie, nastúpiť do práce dňa 31. 12. 2011 a dňa 01. 01. 2012, kedy odpracovala celú zmenu, pričom na pojednávaní dňa 20. 09. 2012 uviedla, že žiada zároveň určiť, že jej pracovný pomer u odporcu naďalej trvá, t. j., uvedeným vymedzila nárok uplatnený v tomto konaní a preto nie je odvolaciemu súdu zrejmy dôvod, pre ktorý súd prvého stupňa vo veci rozhodol čiastočným rozsudkom, keď odôvodnenie v tomto smere v napadnutom rozsudku úplne absentuje a najmä ďalší v konaní uplatnený nárok nielen z návrhu, ale ani z celého spisu nevyplýva.

Zároveň je nutné uviesť, že z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 28. 02. 2013 (viď č. I. 310 spisu) vyplýva, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom, t. j. označenie napadnutého rozsudku nie je v súlade s jeho označením vyhláseným na tomto pojednávaní a to napriek tomu, že podľa § 156 ods. 4 O. s. p., len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný.

V posudzovanej veci nebolo sporným, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu vznikol uzavretím pracovnej zmluvy dňa 24. 02. 2010 a zároveň nebolo sporným, že tento pracovný pomer bol uzavretý na dobu určitú od 01. 03. 2010 do 31. 12. 2010, pričom Dodatkom č. 1 zo dňa 10. 12. 2010 bola dĺžka pracovného pomeru upravená tak, že pracovný pomer bol uzavretý na dobu určitú od 01. 03. 2010 do 31. 12. 2011.

Súd prvého stupňa záver, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu od 01. 01. 2012 trvá naďalej odôvodnil tým, že odporca napriek jeho vedomosti o tom, že pracovný pomer navrhovateľky končí dňa 31. 12. 2011 o polnoci, ju zaradil do nočnej zmeny so začiatkom o 19:00 hod., s ukončením o 7:00 hod. ráno dňa 01. 01. 2012 a nakoľko s vedomím zamestnávateľa mala pokračovať v práci aj po uplynutí doby, na ktorú bol jej pracovný pomer dohodnutý, keď odporca neprijal žiadne opatrenia, aby mohla svoj pracovný pomer skončiť o polnoci dňa 31. 12. 2011, sa jej pracovný pomer zmenil od 01. 01. 2012 na pracovný pomer na neurčitý čas.

Podľa § 71 ods. 2 Zákonníka práce, ak zamestnanec pokračuje po uplynutí dohodnutej doby s vedomím zamestnávateľa ďalej vo výkone práce, platí, že sa tento pracovný pomer zmenil na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas, ak sa zamestnávateľ nedohodne so zamestnancom inak.

Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že, ak pri pracovnom pomere na určitú dobu obaja účastníci už pri uzavieraní pracovnej zmluvy súhlasili s tým, aby pracovný pomer trval len po určitú, zmluvne dohodnutú dobu, vopred si dohodli aj okamih jeho skončenia a preto uplynutím tejto doby sa pracovný pomer skončí, pričom v prípade, keď po uplynutí dohodnutej doby trvania pracovného pomeru zamestnanec pokračuje s vedomím zamestnávateľa v práci bez toho, že by sa s ním dohodol na ďalšom trvaní pracovného pomeru, zmení sa tento pracovný pomer na pracovný pomer uzavretý na neurčitý čas. Z uvedeného vyplýva, že základnou podmienkou zmeny pracovného pomeru dohodnutého na určitú dobu na pracovný pomer uzavretý na neurčitý čas je skutočnosť, že zamestnanec, aj po uplynutí dohodnutej doby pokračoval vo vykonaní prác, avšak za predpokladu, že zamestnávateľ o tom vedel. Ak zamestnanec túto prácu vykonával aj po uplynutí dohodnutej doby, avšak bez vedomia zamestnávateľa, prípadne napriek jeho zákazu, k zmene pracovného pomeru nedôjde. Na pokračovanie v práci s vedomím zamestnávateľa stačí, aby o ďalšom výkone práce zamestnanca vedel jeho nadriadený vedúci zamestnanec, nemusí o ňom vedieť aj štatutárny orgán zamestnávateľa.

Záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľka pracovala u odporcu aj dňa 01. 01. 2012 od 00: 01 hod. s jeho vedomím a plnila jeho pracovné pokyny a preto sa jej pracovný pomer zmenil na pracovný

pomer dohodnutý na dobu neurčitú, keďže že zo strany odporcu nezistil žiadnu činnosť, ktorou by sa snažil vytvoriť navrhovateľke podmienky na ukončenie pracovného pomeru ku dňu 31. 12. 2011 do polnoci, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď dané konštatovanie je naopak v úplnom rozpore so skutkovým stavom, ktorý z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, a to, že vedúci zmeny Q. Z. navrhovateľku včas upozornil na jej povinnosť uzávierku urobiť z dôvodu odstávky systému, avšak svoju povinnosť predložiť uzávierku nestihla z dôvodu plnenia si iných, nekonkretizovaných pracovných povinností, pričom aj z výpovede navrhovateľky vyplýva, že vedomosť o tom, že systém bude odstavený pred polnocou dňa 31. 12. 2011 mala, avšak svojou výpoveďou na prvostupňovom pojednávaní dňa 20. 09. 2012, napriek zrozumiteľne položenej otázke vôbec nevysvetlila dôvod, pre ktorý uzávierku neurobila, nakoľko iba uviedla, že aj iným kolegom sa stávalo, že uzávierku urobiť nestihli, avšak prečo ju nestihla ona v deň, kedy jej končil pracovný pomer u odporcu, neuviedla vôbec.

Súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania v civilnom procese posudzoval iba splnenie povinností odporcom ako zamestnávateľom, avšak z odôvodnenia jeho rozhodnutia vôbec nevyplýva právne posúdenie splnenia pracovných povinností navrhovateľky ako zamestnankyne, ktorá si bola vedomá toho, že jej pracovný pomer končí dňa 31. 12. 2011 o 24:00 hod., keďže bol uzavretý na dobu určitú a o tom, že jej pracovná zmluva predĺžená nebude mala vedomosť od 09. 12. 2011 a zároveň v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne absentuje právne posúdenie svedeckej výpovede S.K. Z. (vypočutej dožiadaným súdom, Okresným súdom Čadca dňa 26. 11. 2012), z ktorej vyplýva, že navrhovateľka vedomosť o tom, že zmena určená na deň 31. 12. 2011 jej končí o polnoci mala, pričom o tejto skutočnosti informovala aj vedúceho zmeny Q. Z..

Zamestnanci a zamestnávatelia sú povinní riadne plniť svoje povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov, pričom Zákonník práce upravuje individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy. Ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 1 ods. 1, 4 Zákonníka práce). Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov (§ 13 ods. 3 veta prvá, druhá Zákonníka práce). Prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom (§ 15 Zákonníka práce). Podľa § 132 O. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Požiadavka, že v občianskom súdnom konaní musí súd vychádzať zo skutočného stavu veci je vyslovená tak v Ústave SR ako i v jednotlivých ustanoveniach O. s. p. (§ 120 ods. 1 a 2, § 125, § 153 a pod.) a vyjadruje základnú zásadu občianskeho súdneho procesu, t. j. zásadu materiálnej pravdy. Pojem skutočný stav veci je totožný s pojmom objektívna realita, ktorá s prejednávanou vecou súvisí a tvorí predmet konania. Zásada materiálnej pravdy teda znamená to isté ako zásada objektívnej pravdy. Je totiž procesnou požiadavkou, aby poznatky súdu o skutočnostiach boli v súlade s objektívnou realitou, pričom pojem skutočný stav veci je totožný s výrazom rozhodné skutočnosti (§ 79 ods. 1, § 101 ods. 1 a § 157 ods. 2, § 133 O. s. p.). Pre poznávaciu činnosť súdu o skutočnostiach dôležitých pre rozhodnutie, teda i pre procesné dokazovanie sú vždy nutné tvrdenia o takých skutočnostiach. To vyplýva z toho, že sa v procese dokazuje súdu pravdivosť tvrdenia o takých skutočnostiach, o ktorých sa súd dozvedá z prednesov účastníkov, z vykonaného dokazovania ako i inými možnými spôsobmi, pričom zákon účastníkom ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). V prípade, ak žalovaný obranou uplatňuje nejaký nárok alebo námietky, ktoré činia žalobu žalobcu právne nedôvodnou, dostáva sa žalovaný do rovnakej pozície ako žalobca (reus excipiendo fit actor) a má povinnosť tvrdenia i dôkaznú a v tomto rozsahu i dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno totiž pojmovo môže zaťažovať iba toho, koho môže postihnúť nepriaznivý dôsledok za to, že určité rozhodné tvrdenie nebolo dokázané.

Záver súdu prvého stupňa uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, že odporca mal predvídať, že navrhovateľka nestihne urobiť vyúčtovanie včas pred 24:00 hod. je nutné považovať za záver, ktorý je v rozpore so zásadami formálnej logiky, nakoľko z výpovede samotnej navrhovateľky vyplýva, že o odstavení systému umožňujúcemu jej urobiť uzávierku o 23:00 hod. vopred vedela, keďže jej to oznámil

vedúci zmeny, avšak uzávierku urobiť nestihla, keďže si plnila iné, avšak nekonkretizované pracovné povinnosti.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa totiž vyplýva, že všetci zamestnanci odporcu stihli urobiť uzávierku do 24:00 hod., resp. do 23:45 hod. dňa 31. 12. 2011, avšak okrem navrhovateľky, nakoľko o odstávke zákazníckych služieb EMS z dôvodu plánovanej údržby systému (okrem výpovedí svedkov, túto skutočnosť preukazuje aj listinný dôkaz nachádzajúci sa na č. l. 293 spisu) boli vopred informovaní všetci užívatelia dňa 31. 12. 2011 o 22:50 hod. zobrazením odstávkového okna na svojom počítači s tým, že k odstávke dôjde o 23:30 hod. dňa 31. 12. 2011 a bude trvať do 01. 01. 2012 do 5:30 hod. ráno.

Odvolačný súd považuje za potrebné dať súdu prvého stupňa do pozornosti, že všeobecný súd je pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a nie je preto prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná tiež požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi, čo však v posudzovanej veci absentuje, nakoľko prvostupňový súd si svoju povinnosť navzájom si odporujúce dôkazy vyhodnotiť, vôbec nespľnil.

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd čiastočný rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) v časti výroku, ktorým rozhodol, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu od 01. 01. 2012 trvá naďalej zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O. s. p., v ktorom bude povinnosťou prvostupňového súdu právne relevantným a logickým spôsobom vyhodnotiť všetky dôkazy, právne posúdiť dôvodnosť nároku uplatneného navrhovateľkou v konaní, ako i námietky odporcu a najmä vypracovať rozhodnutie vo veci zákonom predpísaným spôsobom, t. j. tak, aby bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmateľné.

Podľa § 201 prvá veta O. s. p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 218 ods. 1, písm. b) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadateľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania, ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania.

Právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa však patrí iba tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma, pričom v danom prípade odporcovi, ktorý podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa aj v časti výroku, ktorým bol návrh navrhovateľky zamietnutý (v časti určenia neplatnosti výpovede danej navrhovateľke odporcom listom zo dňa 09. 12. 2011) žiadna ujma na jeho procesných právach spôsobená nebola a preto nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania, z dôvodu ktorého odvolací súd odvolanie odporcu proti prvostupňovému rozsudku do jeho zamietajúcej časti odmietol, nakoľko bolo podané niekým, kto na odvolanie nebol oprávnený.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa o náhrade trov celého konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.)

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Pr

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.